

in érkezett
ta miatt,
atomra, el
ébbel. —
náltam. —
t ejtem. —
rült. Látó
R. A. Majd
atással. —
úségednek
Kálmán.
agad fogod
nogy gyors
ger testv.
átszolgál-
egint csak
hét, hogy
Üdvözöl-
ölelem. —
ára elve-

!
eresznye-
A tavalyi
i szerrel
A cserez-
Károly-
e hozzám
k őszszel
a külde-
ő bácsi.

szünidei
gyűjtése
k: mama
kr. Glau-
ny 20 kr.,
Blechner
Adél néni
. 15 kr.,
kr., Giza
r., Árpád
a Pista és

yes ada-
ő bácsi.

aeum- épület.
apesten

KIS LAP

... KIHozTA A PARTRA. (Lásd a 350. lapon.)

A GORGON FEJE.

— Rege a görög hajdan-korból. —

Elmeséli *Szidi néni*.

(Több képpel.)

(Vége.)

LÉGI utazásuk folyamában elértek a nagy tengert. Mélyen alattuk tombolva csapongott az örvény, fehér kavargó vonalban sodorva hullámain, melyek a hosszan elnyúló sziklás parton morzsolódtak szét. A süvöltő habok zivatara, mely ott alant mennydörgéshez hasonlóan harsogott — mire hozzájuk fölért a magasba, mint az elszunnyadó gyermek hangja, oly lágyan érte *Perseus* fülét.

Éppen ekkor szólalt meg közelében egy hang. Női hangnak tetszett; zengő, szelid hang volt, de komoly.

— *Perseus*, így szól, itt vannak a *Gorgonok*.

— Hol? kérde *Perseus*. Nem látom őket.

— Alattad, annak a szigetnek a partján, felelt a hang; egy kavics, ha egyenesen ledobod, éppen közéjük esnék.

— Lám, monda *Kéneső*; mondtam, hogy ő le szaz első, aki meglátja. És csakugyan: ott is vannak.

Lenn, két vagy három ezer láb mélységben, kis szigetet vett észre *Perseus*. Körülötte a szirtes partokon felcsapkodtak a hullámok, kivéve az egyik oldalát, melyet hófehér homok-rév védett meg. Leereszkedett és erősen szemügyre vevén a fényt, mely fekete sziklák mélyéből sugárzott ki, egyszerre meglátta a rémes *Gorgonokat*.

Mély álomba voltak merülve, elandalítva a hullámok dörgésétől, mert csak is az ilyen süketítő harsogás ringathatta álomba ezeket a bőszen teremtetéseket. A holdvilág fénye ott játszott érczes pikkelyeiken, aranyos szárnyaikon, melyek lomhán terültek el a fvényben. Borzalmas vas karmaik görcsösen furódtak a hullámverte szikla-maradványokba. Nyilván azt álmodták, hogy szegény halandó embert tépnek szét. A kigyók is, melyek hajukat helyettesítették, szunnyadni látszottak. Itt-ott egyike másika meg-megmozdult, felágaskodott, kinyújtózott, felkapta a fejét, kilövellte kétágu nyelvét álmos sziszegéssel, azután ismét oda simult kigyó-testvéreikhez.

A *Gorgonok* rémes, nagy sárkányok voltak. Ijesztő voltukat növelte az, hogy valamelyest hasonlítottak az emberhez. Szerencsére oly helyzetben feküdtek, hogy arcuk el volt fődve, mert ha *Perseus* csak egy szempillantással nézett volna arcukba, azonnal eszméletlenül zuhant volna le a mélységbe, mint az érzéketlen kőszobor.

— Itt az idő! Tette *Perseus*! sugta az ifju hős fülébe *Kéneső*, ki ott lebegett mellette. Siess! Mert ha fölébred a *Gorgonok* egyike, késő lesz.

— Melyiket sujtsam? kérde *Perseus*, emelve pallosát. Mind a három egyenlő, mind a háromnak kigyó-haja; közöttük melyik hát a *Medusa*?

E sárkány-szörnyetegek közül tudniillik csakis a *Medusa* fejét vághatta le *Perseus*; ami a többieket illeti, azokat a legélesebb szablyával akár óra-szám

vagdalla

juk is le

— Le

komoly

mozdult

dulni. E

kövé me

paizsod

vissza t

Most

czélből

paizsát

lapjában

a *Medus*

borzalma

iszonyu

sápadt fé

tök mérg

sem mar

ott nyüz

homloka

zabb arc

és mégis

szépség.

Medusa

merülve;

talan kif

Nyilván

nyetegt.

érez-karn

gók is é

még inká

lyokban

Száz kig

anélkül,

volna.

— Mo

már kezd

és sujtsd

vagdalthatta anélkül, hogy legkisebb bajuk is lett volna tőle.

— Légy óvatos! szólalt meg ismét a komoly hang. Az egyik *Gorgon* épp most mozdult meg álmában és meg akar fordulni. Ez a *Medusa*. Rá ne nézz, mert kővé meredsz! Inkább nézz bele fényes paizsodba melyben az ő arca tisztán vissza tükröződik!

Most értette meg csak *Perseus*, mi ezelőből parancsolta neki *Kéneső*, hogy paizsát oly ragyogóra megtisztítsa. Sima lapjában minden veszély nélkül nézhette a *Medusa* képmását. Ott volt előtte a borzalmas arc, amint vissza verődött iszonyu feje az érc-tükörben a hold sápadt fénye mellett. A kigyók, természetök mérges voltánál fogva, egy pillanatig sem maradhattak nyugton és szüntelenül ott nyüzögtek-gomolyodtak a *Gorgonok* homloka körül. A legbőszebb, a legádázabb arc volt ez, melyet valaha látott, és mégis volt benne valami különös vad szépség. Szemei le voltak csukódva, mert *Medusa* még most is mély álomba volt merülve; de mégis, mintha valami nyugtalan kifejezés borzolta volna vonásait. Nyilván véres álmok gyötörték a szörnyeteget. Fehér nagy fogait viczorlta, érc-karmaival a homokban vájkált. A kigyók is érezhették a *Medusa* álmát, mert még inkább nyüzsgölödték; nagy gomolyokban tekerődtek össze s ágaskodtak. Száz kigyófej is szökkent föl egyszerre, anélkül, hogy a szemeiket felnyitották volna.

— Most előre! suttogá *Kéneső*, aki már kezdett türelmetlenkedni. Üss belé és sujtsd le!

— De azért nyugodt légy ám, mondá a lány hang az ifju mellett. Nézz bele a paizsodba, amikor leereszkedel és vigyázz, hogy el ne hibázd az első csapást.

Perseus óvatosan ereszkedett le a magasból, tekintetét folyton a *Medusa* arczára szegezve, mely paizsában tükröződött. Minél közelebb ért, annál rémeesebbnek tünt föl előtte a szörnyetegnek kigyós feje, vértés teste. Mikor végre elég közel volt hozzá, ... *Perseus* magasra emelte pallosát, (Lásd a képet a 341. lapon.) míg ugyan-abbban a perczen a *Gorgon* fején minden egyes kigyó szilajul, fenyegetőleg ágaskodott fel és *Medusa* felnyitotta a szemeit. De már későn ébredt. A pallos éles volt, s miként a villám, oly erővel sujtott a csapás és a bősz *Medusa* feje a homokba gurult.

— Ez sikerült! kiáltott fel *Kéneső*. De most siess, dugd el fejét a *tündér tarsolyába*!

Perseus nagy ámulatára a kicsi himzett erszény, melyet a nyakába akasztott, egyszerre csak akkorára nőtt, hogy a *Medusa* fejét magába foghatta. Gyorsan felkapta a fejet, valamennyi sziszegő fürt-kigyóival egyetemben és bele lökte a tüsszőbe.

— Munkádat emberül fejezted be! szóló a szelid, komoly hang. Most menekülj, mert a másik két *Gorgon* elkövet mindent, hogy a *Medusa* halála miatt boszut álljon rajtad.

Valóban szükséges is volt a gyors menekvés, mert végre is az ilyen hősi tettet *Perseus* csak nem hajthatta végbe egész nesztelen. A kard-csapásra, a kigyók sziszegésére s a tompa zajra, mely-

lyel a *Medusa* feje a homokba hullott, mégis csak fölért a másik két szörnyeteg. Ott ültek, az első pillanatban érez-karmaikkal dörzsölve álmos szemeket, míg a fejükön valamennyi kígyó fenyegetőleg ágaskodott fel s mérges szísszenéssel kapkodtak valami után, maguk se tudták mi után.

De midőn a *Gorgonok* meglátták a *Medusa* megcsönkített testét, amint fej nélkül és szerte kuszált aranyos szárnyaival ott hevert a porban, borzasztó ordításra fakadtak. Hát még a kígyók! Az ezerszeres szísszenés mint valami szélvész süvöltése töltötte be a levegőt, amire *Medusa* kígyói a *tündér-tarsoly*-ből adták meg a választ. Alig hogy álmukból teljesen fölocsúdtak a *Gorgonok*, fölszálltak a magasba, rengeteg fogaikat csattogtatva és oly veszettül csapkodva szárnyaikkal, hogy azokból kihullott néhány arany toll és leesett a partra; talán még most is ott hevernek. Magasra szálltak a *Gorgonok*, sustergő pillantásokkal nyilalva körül, abban a reményben, hátha akadna, akit kővé mereszthetnének. Ha *Perseus* az arcukba néz, vagy valamiképp a karmaikba kerül, szegény anyja többé sohasem öleli meg drága fiát. De az eszén járt, szemes volt, jól vigyázott, hogy feléjük ne tekintsen s a sisak is láthatatlanná tette, s így a *Gorgonok* nem tudták, kit merre üldözzenek.

Perseus pedig nem volt sem röst, sem ügyetlen a szárnyas saruk használatában. Felszállt jó magasra, hová a sárkányok ordítása már csak gyengén hallatszott el, és innen egyenesen *Seriphus* szigete

felé tartott, hogy *Medusa* fejét átadja *Polydectes* királynak.

Nem telik reá idő most, itt azokról a csodálatos dolgokról beszélni, melyeket *Perseus* ebben az utjában véghez vitt. Hogy miképp ölt meg egy rémes vízi szörnyeteget, éppen amikor egy szép hajadont akart elnyelni; vagy hogy miképp változtatott kővé egy kegyetlen óriást csak azzal, hogy megmutatta neki a *Gorgon* fejét. Ha valakitök el nem bírná ezt hinni, az menjen el egyszer Afrikába, ott majd meglátja a hegyet, melyet még most is az »*Oriás*« neve alatt ismernek.

Végre a hős ifju *Perseus* megérkezett *Seriphus* szigetére, hol rögtön felkereste édes anyját. De megtudta, hogy távolléte alatt a gonosz király oly kegyetlenül bánt édes anyjával, *Danaé*vel, hogy ez kénytelen volt megszökni. Egy templomba menekült, hol jószívű öreg papok vették oltalmukba.

Ezek a papok és a halász, aki hive volt *Danaé*nak és a kis *Perseus*nak, mikor egy uszó ládában találta meg őket — csak ezek voltak igazán jó emberek ezen a boldogtalan szigeten; a többiek valamennyien épp oly gonoszak mint a királyuk, és nem is érdemeltek jobb sorsot, mint amilyen várta őket.

Midőn *Perseus* nem találta otthon édes anyját, egyenesen a királyi palotába sietett, hol azonnal a király elé vezették.

Polydectes király legkevésbé sem örült mikor *Perseust* meglátta. Amilyen gonosz volt, biztosan azt remélte, hogy a *Gorgonok* már széttépték a szegény ifjút és így eltakarították az útból. De midőn ép

egészség
szinlelt

— E
kígyó-ha
meg is k
nagy sz
nincs an
szép kir
aszszon
mint ép

— I
szolgá
felsége
válaszol
seus oly
lommel
ha neki
is volna
valami
dolog.

tam a
fejét kí
töstül.
nestül.

— V
Hadd
mondá
dekte
nagyon
nős lát
het, h
mindaz
róla be

— E
felelt
melyrő
veheti
nével
ünnepr

egészségben látta őt maga előtt, örömet színelte és megkérdezte, mit végzett.

— Elhoztad a *Medusa* fejét az ő kigyó-hajával egyetemben? Ha nem, hát meg is lakolsz, fiatal ember!... mert nekem nagy szükségem van a nász-ajándéokra és nincs ami jobban tetszenék jegyesemnek, a szép királykis-aszszonynak, mint éppen ez.

— Igenis, szolgálatára felségednek; válaszolt *Perseus* oly nyugalommal, mint ha neki ez nem is volna olyan valami nagy dolog. Elhoztam a *Medusa* fejét kigyó-fürtöstül, minde- nestül.

— Valóban? Hadd lássam, mondá *Polydektés* király; nagyon különös látvány lehet, ha igaz mindaz, amit róla beszélnek.

— Felsőged jól tudja: nincs különben, felelt *Perseus*. Ez valóban oly látvány, melyről az, aki reá néz, többé le nem veheti a tekintetét. Én felséged engedelmével azt ajánlanám, hirdessenek ki egy ünnepnapot és hívják föl felségednek vala-

menyi alattvalóját, hogy jöjjenek el megnézni ezt a világ-csodáját. Azt hiszem, alig lesz köztük, aki már látott volna valaha *Gorgon*-fejet.«

Jól tudta a király, hogy az ő alattvalói többnyire tunya, elvetemült emberek, akik szeretik a zajos multságokat

és látványosságokat. Megfogadta tehát az ifjú *Perseus* tanácsát. Küldte hírnökeiket, hogy minden utcza sarkán, téren és egyéb közhe-lyeken hirdessék ki, hogy aki világ-csodáját akar látni, jöj-jön el a király udvarához. El is jött oda egy nagy tömeg haszontalan semmitemvő; ezek már csupa gonosz-ságból is örültek volna, ha *Perseust* valami baj éri

... MAGASRA EMELTE PALLOSÁT.

(Lásd a 339. lapon.)

a *Gorgon*okkal. Aki jó ember volt a szigetén, az csöndesen otthon maradt, a dolga után látott és apró gyermekeit gondozta. De a bennlakók nagyobb része futott a palotába és egymásba ütközve, taszigálták, taposták egymást, hogy csak minél közelebb jussanak az erkélyhez,

melyen *Perseus* állt, kezében tartva a himzett özbőr-tarsolyt.

Szemben az erkéllyel, diszes emelvényen ült a hatalmas *Polydectes* király. Gonosz tanács-adói és hizelgő udvarnokai nagy félkörben csoportosultak körülötte. A király, a tanácsadók, az udvarnokok és az alattvalók, mind feszült figyelemmel néztek *Perseus* felé.

— Lássuk a fejet! — Mutasd a fejet! rivalt rá a nép oly szilaj kiáltással, mintha szét akarnák tépni, ha eleget nem tesz a kívánságuknak. Lássuk, lássuk a *Medusa* kigyó-hajú fejét!

Mély részvét és szánalom szállta meg az ifjú *Perseus* szívét.

— Ó *Polydectes* király és ti mindannyian! Nem szívesen mutatom meg nektek a fejet.

— Ah! A gyáva gonosztevő! A nagy-száju dicsekedő! ordított vadul a nép. Játékot üz velünk? Nincs is nála a *Gorgon* feje! — Mutasd hát, ha elhoztad, vagy a te fejeddel labdázunk!

A tanácsos urak rossz tanácsot sugtak a királynak, s az udvarnokok egyhangulag kijelentették, hogy *Perseus* bűnös módon ellenszegül felséges királyuk parancsának. Erre a hatalmas *Polydectes* király kezével intett, és a parancs erős, szigorú hangján szólította fel *Perseust*, hogy ha szereti az életét, mutassa meg a fejet.

— Igenis, mutasd meg a fejet, vagy a tiédet vágatom le!

Perseus felsohajtott.

— Azonnal! ismétlé a király; vágy meghalsz.

— Ám lássátok! tört ki *Perseus* és hangja olyan volt, mint a trombita harsogása.

És rögtön kihuzva a fejet, magasra emelte azt.

Egy szempillantás — és a gonosz *Polydectes* király és tanács-adói és valamennyi alattvalója már csak képmásai voltak egy uralkodónak és népének. Valamennyien örök időkre megmaradtak abban a helyzetben, amelyben csoportosulva voltak. Az első pillantástól, melyet a *Medusa* rémitő arczára vetettek, valamennyien kővé váltak.

Perseus pedig vissza dobta a fejet a tarsolyába és sietett elmondani édes anyjának, hogy többé nincs mit félnie a gonosz *Polydectes* királytól.

HOGY KELL KÖSZÖNNI.

SZINTE hallom, amint kiáltjátok mind a hányan:

— Oh, azt mi már tudjuk! Köszönünk mi szépen, ha rokonnal, ismerőssel találkozunk. Jó reggelt, jó éjszakát kívánunk, amikor kell, és kezet csókolunk. Ezt mi jól tudjuk.

El is hiszem. Tudom, hogy az én kis olvasóim szüleiktől, tanítóiktól rég megtanulták mind ezt és illedelmesek. De hát nem is erről akarok én most csevegni, hanem arról, hogy ugyancsak megvolnátok akadva minden tudományotokkal, ha egyszerre csak valamiképen a földgömbnek egyik-másik távoli pontjára kerülnétek. De még jó magam is éppen úgy megvolnék akadva. Mert hát nem mindenütt azt tartják az emberek illendőnek, amit mi, és vannak népek, ahol ugyancsak másfélék a szokások. Ezekről akarok egyet-mást elmondani, hogy lássuk, más világ-tájakon hogy kell kö-

szönni. N
bámulná

Már p
séta-köz
minden
lábatoka
czához
leguggol
czáira s
fáj a fo
iparkodr
Alkalma
emberne
az esze.
delmes,
teszi, a
hanem a
szülörtel
másnak.
ilyen fu
fürkészn
jezni, h
nagyra
a lába
érintkez
hiszi ezt
hogy ig

Nagy
csönös
különbe
már sok
sokan j
mi nag
nagyon
szokások

Miko
zik, má
földre s
alázatos
olyan m
melyre
érnek e
lyen, h
sem me
nézni,
erős sz

szönni. Néhol bizony ugyancsak nagyot bámulnátok.

Már például mit szólnátok hozzá, ha séta-közben jó ismerőssel találkozva, ez minden szó nélkül kezébe kapná a fél lábatokat és oda dörzsölné a maga arczához a talpatokat? Vagy pedig ha leguggolna és mind a két kezét az orczáira szoritva, mint akinek szörnyen fáj a foga, a fél lábát olyan magasra iparkodnék emelni, amennyire csak bírja? Alkalmasint azt hinnétek, hogy ennek az embernek alighanem meglódult egy kicsit az esze. Pedig dehogy! Ez nagyon illedelmes, udvarias ember, aki csak azt teszi, ami dukál. Persze nem nálunk, hanem a Fülöp-szigeteken, hol a benszülöttek ilyen módon köszönnek egymásnak. Miképen jutottak a köszönés ilyen furcsa módjához, bajos volna kifürkészni. Nyilván azt akarják vele kifejezni, hogy az, aki így köszön, olyan nagyra becsüli azt a másikat, hogy csak a lába porával tartja magát méltónak érintkezésbe jutni. Természetesen nem hiszi ezt igazán, de hát ott az a szokás, hogy így mutassa.

Nagyon nagy szertartással jár a kölcsönös üdvözlés a japáni népnél. Ez a különben igen derék és mivel nép most már sokat eltanult a mi szokásainkból, sokan járnak, tanulnak közülök itt a mi nagy városainkban; de azért még nagyon uralkodnak nálunk az ősi régi szokások.

Mikor két japáni uri ember találkozik, már messziről meglassítja a lépteit, földre süti a szemét és olyan szerény, alázatos képet vág, mint aki érzi, hogy olyan nagy szerencse és kitüntetés érte, melyre nem méltó. Amint egészen közel érnek egymáshoz, meghajolnak oly mélyen, hogy majd fölbuknak; még akkor sem mernek egymásnak a szeme közé nézni, hanem térdökre feszített kézzel erős sziszegő hangot hallatnak. Aztán

egymáshoz dörzsölik a kezöket és hizelgő szavakat mondogatnak egymásnak. Ha ott állnátok közel és értenétek a nyelvöket, ilyen párbeszédet hallanátok:

— Fogadja hálámat a rendkívüli gyönyörűségért, melyben legutóbbi találkozásunknál részesített.

— Enyém volt az öröm és gyönyörűség, csak azt sajnálom, hogy én akkor olyan csuf illetlenséggel viselkedtem ön iránt!

— Oh, hogy mondhat ilyet, mikor valósággal elkábított a csodás szívessége és udvariassága, s éppen én nem tudtam megadni a kellő tiszteletet, mely megilleti az olyan kitünő férfit, aminő ön.

— Dehogy, dehogy! Éppen ellenkezőleg, én tanultam akkor öntől sokat.

— Ön megszégyenít kegyességével. Ime most is annyira leereszkedik, hogy megáll és szóra méltat olyan csekély embert, amilyen én vagyok.

— Éppen én csodálkozom, hogy ön vesz észre olyan semmi férget, amilyen én vagyok.

Igy folytatják jó ideig és mind ez idő alatt folyvást hajtogatják egymás felé a fejöket. Mikor végre már kifogytak minden szép szóból, akkor azon kezdenek versengeni, melyikök álljon félre, utat engedve a másiknak. Ez is eltart egy-két perczig, míg aztán valahára elhaladnak egymás mellett. Ekkor annál gyorsabb léptekkel sietnek odább, mintha helyre akarnák hozni a mulasztott időt. Akinek sietős a dolga, az bizony nem is örülhet valami nagyon, ha útközben néhányszor végig köll csinálnia ezt a czerimóniát.

Van olyan nép is, melynél az szokás, hogy a jó ismerősök a találkozásnál zöld lombot szórnak egymásnak a fejére. Ez a szokás Uj-Guineában divik és azt jelenti, hogy aki teszi, az békés és barátságos érzelmeket táplál. Ez pedig onnan eredhet, mert ott igen hamar rátamadnak

az emberek egymásra a legkisebb ok miatt is, és nem sokba veszik, ha akármiféle csekélységért megölik azt, akire haragusznak. A zöld lomb tehát azt jelenti:

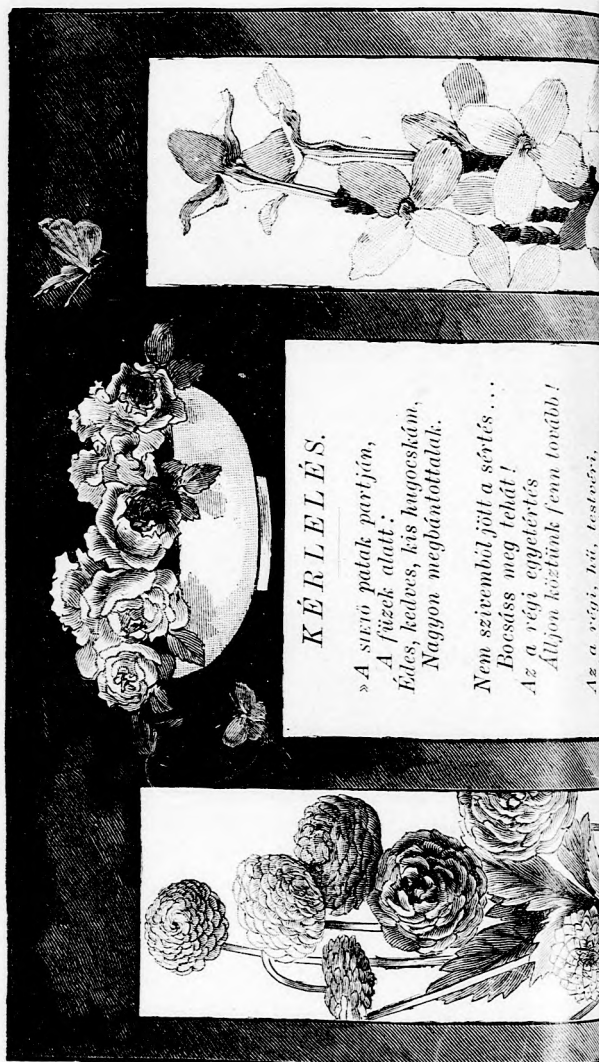
— Ne félj, nem foglak bántani.

És mert ezt jelenti, természetesen nem szabad elmulasztani, mert ez gyanút költene és baj lehetne belőle.

Több helyen uralkodik az a szokás, hogy az ismerősök a találkozásnál egymáséhoz dörzsölik az orrukat. Ez nekünk nagyon furcsa és alkalmatlan köszönésnek látszanék, nekik azonban igen kedves és kellemes. És sajátságos, hogy ilyen módon köszönnek olyan népek, melyek roppant távolságban vannak egymástól, soha egymásnak hírét sem hallották, tehát el sem tanulhatták egymástól ezt a szokást. Mert az egyik nép, mely így köszön, a lapp, az északi sarkvidék közelében él, ahol majdnem örökös a tél, hó és fagy; ezeknél talán onnan ered ez a szokás, hogy örülnek, hogy nem fagyott le a jó barátjuk orra s megtapogatják a maguk orrával. De a másik nép, mely éppen így köszön, Tahiti népe. Ez pedig a forró égöv alatt lakik gyönyörű szigeten, hol palmafák nőnek és örökös tavasz uralkodik.

A földgömb legnagyobb birodalmában: Kínában, szintén furcsa módjai vannak a köszönésnek. A szegényebb sorsú emberek azt kérdik egymástól: »Ja fan?« Ami azt jelenti: »Megetted-e a rizkásádat?« Ennek pedig megvan

a maga oka. A kínai ember nagyon szépnek és nagy tisztességnek tartja a kövérséget. Azzal a kérdéssel tehát azt akarja kérdezni, vajon kedves jó barát-

KÉRLÉS.

»A szivó padak partján,
A fűzök alatt:
Édes, kedves, kis hugoskám,
Nagyon megbántottalak.
Nem szivemből jött a sértés...
Bocsáss meg tehát!
Az a régi egyetértés
Általán köztünk fenn tovább!
Az én régi, hű, testvérem!

jának rendjén van-e az étvágya és így van-e kilátása, hogy kívánt módon meghízzék.

43 kot

Az előkelő kínaiak azzal köszönnek egymásnak, hogy a fejük fölé emelve, összekulcsolják a kezeiket, aztán leeresztik, oly mélyen meghajolva, amint csak bir-

a találkozás. Ha olyanok találkoznak, kik már rég nem látták egymást, mind a ketten letérdelnek és kétszer-háromszor földre hajtják a fejüket, aztán éppen olyan tulságos bókokat mondanak egymásnak, mint a japániak. Arra a kérdésre: hogy szolgál az egészsége? a másik ilyenformán felel:

— Most már nagyon jól, hála az ön kegyességének; teljes életemben boldog leszek, hogy ezt tudakolni méltóztatott.

Szigoru szabályai vannak rá, mindenféle alkalmaknál hányszor köll meghajolniok. Ha valakit meg hívnak, hogy lépjen be ismerőse házába. Előbb el köll végeznie a megszabott számú hajlongást. Ha megkínálják, hogy üljön le, megint meg köll néhány-szor hajolnia, mielőtt leül. Azt pedig mindenkinek tudnia kell, mikor és hány-szor köll meg hajolnia. Aki akár többször, akár kevesebbszer hajlik meg, azt neveletlen embernek tekintik, aki nem méltó rá, hogy mivelt társaságba befogadják.

A perzsa népnél az a szokás, hogy a találkozó ismerősök azt kérdik egymástól: »Kövé-e az orrod?« Mire jó, ha kövér, és miért baj, ha nem kövér, alkalmasint maguk sem tudják. A német-alföldi meg így szól: »Hogy leng a vitorlád?« Ez onnan ered, hogy a német-alföldiek nagyon sokat hajóznak tengeren és ott igen fontos, hogy jó szél lengesse a vitorlájokat.

Vannak végre olyan néptörzsek, a

nak. Nagyon pontos szabályai vannak, hogy ezt hány-szor kell ismételni a szert, hogy milyen rangú férfival történt

melyeknél egészen ismeretlen a köszönés szokása. De ezek aztán a legvadabb, szájalomra méltó emberek: a hottentó-ták, busmanok, ausztraliai benszülöttek, akik majdnem úgy élnek, mint a vad állatok. Ezért mondják nálunk is arra, aki durczás, barátságtalan módon elfelejt köszönni, hogy: »Vadember.«

Az én kis hiveim közt, tudom, egy sincs ilyen.

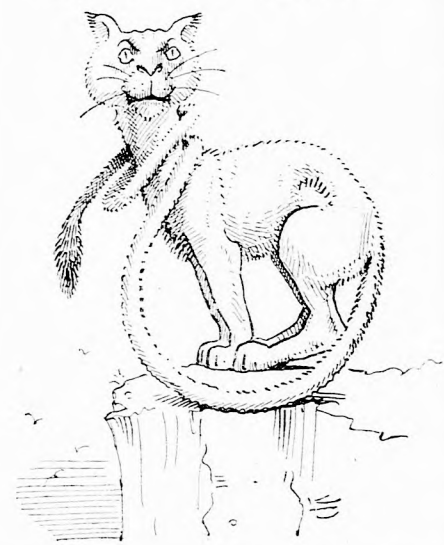
ÁBRÁNDOZÁS.

TÁVOL világ-részeken
*Jár az eszem szüntelen ;
 Arra messze a nap keltén,
 Csapong folyton az én elmém :
 Hol, mint fényes drága-kövek,
 Picziny kolibrík röpködnek ;
 S zöldes bőrét csillogtatja
 Kígyók retentő fajzatja ;
 Arra, hol hömpölyg a Nílus,
 S fenyeget a krokodilus ;
 Vagy a sásnak hálózatán
 Ringatózik a vad kajmán ;
 Hol fűin a rengetegnek
 Csodás virágok teremnek ;*

*Tetejében az ágaknak
 Papagájok rikácsolnak ;
 S tetejéről, le a tőnek,
 Páviának kergetőznek ;
 Vagy a sivár homok-pusztán,
 Ahol ordít az oroszlán,
 És előtte elszökell a
 Gyors iramlású gazella.*

*S hogy elnézem a cziczánkat :
 Szemem előtt csoda támad...
 Párducczá nő, s megnyúlt farka
 Nyaka köré van csavarva.*

A KÖLLETLEN AJANDÉK.

(Egy kis lány naplójából.)

— Beszélyke Klári néniútól. —

(Képpel a ezimlapon.)

MÁR az ablakból láttam, hogy Elek bácsi jön, aki nagyon kedves vendég volt nálunk mindenkor. De legkedvesebb volt nekem, mert nagyon szeretett és én is szerettem.

Most meg, amiut az ablakból néztem, azt is jól láttam, hogy hoz valamit. De meg vidáman is int föl nekem, amiből

rögtön kitaláltam azt is, hogy nekem hozza azt a valamit. Ehhez is szokva voltam már.

— Czukorféle nem lehet, mert nagyon nagy csomó, gondoltam, mialatt kifelé iramodtam a bácsi elé.

Mert hát biz' én először is nyaláncságra gondoltam. Mi tagadás benne, én akkoriban mint afféle hét-nyolcz éves elkényeztetett kisasszony nagyon torkos jószág voltam és a bácsi jól tudta ezt, hozott is sokszor csemegét, amiért aztán a mama néha félig tréfásan pörölt is vele. De most nem csemegét hoz, az bizonyos.

— Oh, tudom már! Minap említettem előtte, mennyire szeretnék olyan szép kis cziczát, amilyen Irénkének is van. Azt hoz, bizonyosan azt hoz! Jaj, de kedves a bácsi!

A tornáczon találkoztunk és még köszönni is elfelejtettem, oly mohón kérdeztem:

— Mit hozott, kedves bácsi? Mi az? Nekem hozta?

— Neked hoztam, eltaláltad.

Az a valami pedig mozgott a kendőben, melybe be volt göngyölve. Diadalmasan kiáltám:

— Tudom is, micsoda! Kis czicza.

— Nem éppen. Négy lába van, az igaz; szeme, orra, füle-farka is van; de nem czicza, hanem más, aminek jobb hasznát fogod venni.

Levette a kendőt és — egy kicsike koromfekete kutya tünt elő.

— Ugy-e szép kis állat?

— Oh, kis kutya! felelém ajkaimat bigyesztve. Köll is nekem!

— Persze, hogy kell, mikor én adom. Nézd meg csak jól, milyen fekete. Egyetlen egy fehér pöttyöcske sincs rajta. Mindjárt el is nevezhetjük Kormosnak.

— Bánom is én, legyen Kormos. Mi hasznát veszem?

— Nagyon jó hasznát fogod venni. Igen nemes fajta kutyácska és nem sokára igen jó pajtásod lesz a sétáidban. Aztán ha valamit elveszitesz, biztosan megtalálja, mert olyan fajta. Erre pedig nagy szükséged van.

Ugy köllött lenni, mert fülig elvörösödtem. A bácsi pedig félig komolyan, félig nevetve mondá:

— Ne pironkodjál no... majd idővel megszokod a rendet és nem fog ártani, ha Kormos is segítségedre lesz egy kicsit. Aztán meg a mamád sem fog annyira félni, ha tudja, hogy ilyen okos és hű állat kísér a kószalásaidban.

Nagyon szép és okos dolog lehetett az mind, amit a bácsi beszélt, de engemet ugyan nem győzött meg. Én kis cziczát kívántam, nem kis kutyát. Ugy ahogy megköszöntem, de nem emlékszem rá világosan. Annyi bizonyos, hogy valami nagyon szépen nem köszöntem meg. Csak éppen azért fogadtam el a kölletlen ajándékot, mert a jó bácsival nem akartam ellenkezni; nem akartam vele elrontani a dolgomat. Duzzogni azonban duzzogtam, annál inkább, mert a bácsi szavaiból azt is megtudtam, miért hozott czicza helyett kutyácskát.

Csak néhány nappal azelőtt történt ugyanis, hogy messzire elkalandoztam az erdőbe. Szabad volt kedvemre sétálnom, mert nem volt a vidékünkön semmiféle

veszedelem. Szüleimmel sokszor be is jártam a környéket s mama azt mondta, hogy elsétálgathatok én magam is, ő nem jöhet mindig velem, dolga van kis testvérkémmel, Bandikával. Persze, csak a közel tájékon sétálgattam. Hanem ezen a napon bementem az erdőcskébe, mely éppenséggel nem volt valami rengeteg nagy erdő s melyben semmi baj sem érhetett volna, ha az nem jut eszembe, hogy egy árnyékos fa alatt leheveredem a puha pászitra. Ott aztán elnyomott az álom és mire fölbredtem, teljesen sötét éjszaka volt.

Már így sötétben bajosan tudtam volna eligazodni, még ha szépen nyugodtan törekszem vala is rá. De hát még mikor szinte félholt voltam ijedtemben! Csak futkostam erre-arra, bele ütöttem a fába, megbotlottam, elestem, s hol hangosan sikoltoztam, hol meg a saját hangomtól is féltem és reszketve álltam, elcsüggedve, hogy ott veszek az erdőben, mint valami ős-rengetegben.

Jó szerencse, hogy kiáltoztam néha, mert meghallották. Kerestek s ott is jártak az erdőcske mellett, a hangom irányában jöttek, rám találtak és haza vittek.

Erre czélt a bácsi, mikor azt mondta, hogy a mamám nem fog annyira féltetni, ha tudja, hogy egy afféle okos kutya van velem. Engemet azonban ez inkább még bosszantott és eltökéltem, hogy csak azért sem fogom szeretni ezt a csuf kis Kormost. Csak éppen annyira fogok vele jól bánni, hogy a bácsi meg ne haragudjék.

Ölembé vettem tehát és vittem a szobámba. Éppen ott botorkált a kis öcsikém

Bandi. Nagyon kedves kis buksi fiucska volt s én őszintén, igazán szerettem. El is mult rögtön minden rossz kedvem, amint megpillantottam. Ő is mindig örvendezve jött hozzám. Most is sietett, de rögtön láttam, hogy ezuttal nem nekem örül. Pedig az én gyönyörű bábum, a drága uj Vicza volt a kezében, mert azt is megengedtem neki, hogy játszogathasson vele. Tudtam, hogy el nem tőri, nagyon vigyáz reá és hálás az engedélyért. De most erről is megelégedett.

— Tutyusz! Szép tisz tutyusz! kiáltá ujjongva.

És földre csapva az én szegény Viczám, hozzám szaladt és simogatni kezdte a kis kutyát.

Szörnyű módon elkeseredtem. Először is, hogy Bandika nem nekem örül, hanem a kis kutyának; aztán meg hogy a Viczát olyan közönyösen földhöz vágta; jó szerencse, hogy be nem tört a feje. De meg voltam róla győződve, hogy szegény Viczuskám bele betegszik a nagy zuhanásba, mert akkor én valósággal úgy tekintetem a bábumat, mintha élő lény volna.

— Nesze, itt ez a csuf kutya, czirógasd, ha oly nagyon tetszik, mondám haragosan. De a Viczát nem kapod többé a kezébe, azt előre mondom!

Bandika különben is olyan szelid, csöndes vérű fiucska volt, hogy mindenbe bele nyugodott, amit mondtak neki. De most meg már éppenséggel egy csöppet sem látszott törődni az én rettentő fenyegetésemmel, hanem inkább nagy örömmel vette át a kutyácskát és mindjárt nagy játékba, kergetőzésbe, hem-

pergésbe
irigyelte
tottam.

A kis
házunk
valami
szerette
tügyes,
megmar
sem fog
mikor é
hoz? J
tudta, n
ságos v

Több

Benne
az jutot
tálatni

— M

Viczusk

Vadróz

asszony

szép zö

szépen

sák, ho

Csak

már n

ideje n

ezen is

— M

valami

De

jában

setált

—

valami

Sok

semmi

találta

pergésbe fogtak ketten. Utoljára is megirigyeltem őket és magam is velök tartottam.

A kis Kormos aztán ott maradt a házunknál és gyorsan növekedett, ámbár valami nagyra soha sem nőtt. Mindenki szerette s azt mondogatták, hogy nagyon ügyes, okos kis állat; én azonban hiven megmaradtam a mellett, hogy csak azért sem fogom szeretni. Minek hozta a bácsi, mikor én azt vártam, hogy kis cziczát hoz? Jó, hogy a hűséges kis állat nem tudta, mit gondolok. Csak olyan barátságos volt hozzám, mint másokhoz.

Több hét, azután több hónap is mult el. Benne voltunk a nyárban s egy napon az jutott eszembe, hogy meg köllene sétáltatni a Viczámot.

— Megállj csak, felöltöztetek szépen. Viczuszka! Aztán elmegyünk látogatóba Vadrózsa kisasszonyhoz meg Pacsirta asszonysághoz, akik ott künn laknak a szép zöld palotában a mezőn. De nagyon szépen föl kell ám öltöznöd, hadd lásdák, hogy uri vendégek vagyunk.

Csakhogy Viczuskának a ruhátskái már nagyon kopottak voltak. Már jó ideje nem csináltam neki új ruhát. De ezen is tudtam segíteni.

— Megyünk mamátskához, majd ő ad valamit, amivel kicsinosíthatlak.

De a mamát nem találtam a szobájában s ekkor jutott eszembe, hogy átsetált a néniékhez,

— Sebaj, találok én itt magam is valamit.

Sokáig hiába kerestem, de nem akadt semmi az én Viczámnak való. Végre mégis találtam valamit, aminek hasznát vehet-

tem, ámbár tudtam, hogy az sem éppen a Viczám számára készült. Ott találtam tudni illik a mamám nagy melltűjét Sárga volt, a közepén valami csillogó kő- vagy üvegfélével. Én biz' akkor még nem tudtam, kő-e vagy üveg, csak azt tudtam, hogy nagyon szép, mikor a mama feltűzi a nyakára.

— Ez nagyon jó lesz neked, Viczuszka. A mama is bizonyosan ide adná, ha itthon volna. Ő ugyanis csak ritkán viseli. Majd el is kérem tőle a számodra.

Ha azt mondjátok, hogy ez nagyon oktondi beszéd volt, alighanem közel jártok az igazsághoz; de én akkor nem gondoltam arra, hogy ez talán értékes ékszer is lehet. Feltűztem a bábu nyakára és vigan kísétáltam.

Kedvencz séta-helyemre mentem, a folyóhoz. Ennek a partján volt egy árnyas nagy fa, alatta kényelmes pad, ott szerettem üldögélni. Most is oda telepedtem, hanem persze hamar meguntam az ülést. Fölugrottam és jó kedvemben tánczra kerekedtem a Viczával. Hol két kézre hol fél kézre fogtam és feroztam vele, nagy mulatságot találva benne, ha a gyors keringésben kissé elkábultam és tántorogtam. Egyszer aztán annyira ki penderültem, hogy igazán egészen elkábultam, a Vicza kiröpült a kezemből s én földre buktam. Jó, hogy le nem pottyantam a vízbe. Mert egészen közel voltam a parthoz.

Egy-két percz multán talpra ugrottam.

— No, most már elég volt a táncz-ból, Viczuszka. Menjünk haza.

A Vicza, még ha tudott volna is beszélni, ekkor már nem felelhetett volna. Hiába néztem körül, nem láttam sehol.

— Hol vagy no, Viczuska?

Biz' azt hiába kérdeztem. Kerestem, kutattam, olyan messzi darab földön, amennyire teljes erőmmel sem bírtam volna eldobni. Nem volt hire-nyoma sem. Ekkor rettentő ijedelem fogott el.

— Nem lehet máskép... a folyóba esett!

Szaladtam a partra. De ott is hiába bámészkodtam.

— Persze... ha a vízbe esett, akkor már el is uszott messzire... vagy elmerült... vége! Az én kedves szép Viczuska!

Egyebet mit tehettem? Sirva fakadtam és ott sirdogáltam nagy ideig. Ezzel persze csöppet sem segitettem a bajon és végre is busan haza ballagtam. Természetesen legelső dolgom az volt, hogy a mamának elpanaszoltam a nagy szerencsétlenséget.

— No, az nem volna olyan nagy baj, felelé szórakozottan és kedvetlenül. Bábút vehetünk akár mennyit, nem valami drága portéka. Nagyobb károm van nekem.

— Micsoda, kedves mama?

— A drága gyémántos melltűm elveszett. Nem tudom, feltűztem-e, mikor elmentem hazuról... de úgy emlékszem, mintha itthon hagytam volna.

Ugy megdobbant erre a szívem, hogy szinte a lélekzetem is elállt bele. Most jutott eszembe... hát ha az az drága, gyémántos melltű! Ott van az a Viczával a vízben, uszik már a Fekete-tenger felé!

Mamám észre vette megdöbbenésemet és szigorúan kérdé:

— Talán tudsz róla valamit? Volt a kezében?

Remegve, hebegve vallottam meg, mit tettem.

— Oh te oktalan, gondatlan gyermek! Legdrágább, legkedvesebb ékszerem pusztítottad el! Emlék volt édes anyától! Soha semmi sem kárpótolhat érte!

Aztán hirtelen fölkerekedett.

— Vezess oda... hátha mégis a vízben van és nem esett a vízbe.

Magam is megörültem ennek a halvány reménynek. Hátha rosszul kerestem... talán még megtaláljuk.

Bizony nem találtuk. Szinte szálanként kutattuk át a füvet a nagy fa környékén; nem volt ott semmi! Ott szaglálózott velünk Kormos is, de biz' ő sem talált semmit. Nagy busan indultunk haza felé.

Egyszerre, amint a folyó partján haladtunk, a kis Kormos, aki le-leszaladt a vízhez, bele ugrott a folyóba és a bozotos, sáros vízből előkapva valamit, kihozta a partra. Szinte hinni sem akartam. (Lásd a képet a czimlapon.)

— A Vicza! Megtalálta a Viczát!

Igenis, azt hozta. A bábu fennakadt itt a gazos vizparton és az okos kis kutya, aki sokszor látta a Viczát és jól ismerte, most megértette, hogy keressünk valamit, s nyilván arra gondolt, hogy ezt keressük.

A mamám gyorsan elvette tőle s örvendő kiáltá:

— Megvan! Itt az én drága melltűm! Nem esett le!

De hát még én mennyire örültem!

— Jaj, te aranyos, okos kis kutyaéska! És ámbár Kormos csuron vizes volt, össze ölelgettem, alighanem meg is csó-

koltam és

hazáig. De

lábán jár

Megvig

azután m

nólag vise

mosnak e

jobb bara

meg igazá

déket».

Jó has

szor, jäté

mán, és

kedves k

PA

— Un

esteledik!

bagoly k

ból egy

vigyázok

— So

éhes va

nem va

nyére fa

lami job

Eppen

pent el

szólt:

— Bi

goly ur,

késön e

ollottam meg, m
adatlan gyermek
ebb ékszerem
vult édes anyám
árpótolhat érte
ekedett.
tha mégis a fü
vizbe.
ennek a hal
rosszul keres
láljuk.
inte szálanként
gy fa környé
! Ott szaglá
de biz' ő sem
an indultunk

oltam és szerettem volna ölben vinni
házig. De Kormos jobb szeretett a maga
lában járni.
Megvigasztalódva tértünk haza. Én
azután még kikaptam ugyan, de bünbá-
nólag viseltem a büntetést. Hanem Kor-
mosnak ettől fogva nem volt nálamnál
jobb barátja és csak ezután köszöntem
meg igazán a bácsinak a »kölletlen aján-
dékot«.

Jó hasznát vettem még azután is sok-
szor, játékban komoly dologban egyfor-
mán, és sok éven át volt Kormos az én
kedves kutyácskám.

PANASZOS TÁRSAK.

— Uhu! Uhu! Csakhogy már végre
esteledik! Olyan éhes vagyok, hogy az
a négy lábom
ólálkodó farkas
sem éhesebb tél
közepén. Bár
valami jó fala-
tot kaphatnék
a csőrömbé!

— Csakhogy
reám hiába fe-
ned a fogadat,
bagoly koma! szólalt meg a bokor tövé-
ből egy kövér béka. Jól látlak, hát
vigyázok, és nem fogsz megcsipni.

— Soha se félj, béka barátom. Ha
éhes vagyok is, annyira inséges még
nem vagyok, hogy hitvány béka-peese-
nyére fanyalodjam. Majd csak akad va-
lami jobb.

Eppen ekkor gyorsan suhanva röp-
pent el mellettök a denevér és közbe
szólt:

— Bizony nem is értem, drága ba-
goly ur, miért indul mindig csak ilyen
későn este vadászatra? Ilyenkor már

a legtöbb szárnyas-lábas jószág elrej-
tözve alszik.

— No már ez furcsa beszéd olyantól,
aki maga is csak késő este kezd a sza-
badban kalandozni.

— Az más! Nekem van rá okom, még
pedig nagyon nagy. Ha én olyan hatalmas
erejű madár volnék, olyan jól tudnék
repülni, ugyan nem bujdosnék éjszaká-
nak idején. De hát, hiába tagadnám, én
bizony gyöngé legény vagyok, a repülé-
sem is nagyon gyarló és így ovatosnak
köll lennem, nehogy azoknak a kegyet-
len embereknek a kezökbe jussak.

— Mit mondjak akkor én, aki repülni
sem tudok! sohajtá a béka. Ha nem
vigyázok, mindjárt nyakon csip valami
vásott fiu és akkor aztán beföllegzett
nekem örökre! De már én nem is panasz-
kodom, mert tudom, hogy az ilyen ma-
gam fajtájú gyöngé jószágot csak nevetik.

— Nevetni ugyan nem nevetünk,
felelé a bagoly. Én nem vagyok afféle
hitvány pipogya legény, de azért azok
a rettenetes emberek rám nézve csak
éppen olyan veszedelmesek.

— Igen, mert bizonyosan valami kárt
okoztál nekik.

— Eszem ágában sincs, hogy kárt
tegyek. Egész nap otthon ülök az odum-
ban és csöndben elmélkedem a világ
sorja fölött. Esténként ha kijövök . . . no,
nem mondom, hogy bele nem harapnék
valami jó kövér baromfiba; de ilyenkor
annak már hira sincsen a mezőn, mind
otthon alszik a biztos ketreczben. Még
ha akarnék, sem tehetnék kárt bennök.
Nem is igen keresek egyebet, mint mezei
egeret. Ez a legkedvesebb eledelem. Már
pedig ha ezt pusztítom, csak hasznot
teszek vele az embernek, mert az egér
az ő vetéseit dézsmálja. Néha-néha meg-
csipek egy fiatal nyulacskát vagy más
efféle zsákmányt, de az csak ritkán
akad. Bizonyos vagyok benne, hogy
inkább hasznára mint kárára vagyok az
embernek, mégis üldöz!

— Hol vagy no, Viczuska?

Biz' azt hiába kérdeztem. Kerestem, kutattam, olyan messzi darab földön, amennyire teljes erőmmel sem birtam volna eldobni. Nem volt hire-nyoma sem. Ekkor rettentő ijedelem fogott el.

— Nem lehet máskép... a folyóba esett!

Szaladtam a partra. De ott is hiába bámészkodtam.

— Persze... ha a vízbe esett, akkor már el is uszott messzire... vagy elmerült... vége! Az én kedves szép Viczuskám!

Egyebet mit tehettem? Sirva fakadtam és ott sirdogáltam nagy ideig. Ezzel persze csöppet sem segitettem a bajon és végre is busan haza ballagtam. Természetesen legelső dolgom az volt, hogy a mamának elpanaszoltam a nagy szerencsétlenséget.

— No, az nem volna olyan nagy baj, felelé szórakozottan és kedvetlenül. Bábut vehetünk akármennyit, nem valami drága portéka. Nagyobb károm van nekem.

— Micsoda, kedves mama?

— A drága gyémántos melltűm elveszett. Nem tudom, feltűztem-e, mikor elmentem hazulról... de úgy emlékszem, mintha itthon hagytam volna.

Ugy megdobbant erre a szívem, hogy szinte a lélekzetem is elállt bele. Most jutott eszembe... hát ha az az drága, gyémántos melltű! Ott van az a Viczával a vízben, uszik már a Fekete-tenger felé!

Mamám észre vette megdöbbenésemet és szigorúan kérdé:

— Talán tudsz róla valamit? Volt a kezében?

Remegve, hebegve vallottam meg, mit tettem.

— Oh te oktalan, gondatlan gyermek! Legdrágább, legkedvesebb ékszeremet pusztítottad el! Emlék volt édes anyámtól! Soha semmi sem kárpótolhat érte.

Aztán hirtelen fölkerelkedett.

— Vezess oda... hátha mégis a fűben van és nem esett a vízbe.

Magam is megörültem ennek a halvány reménynek. Hátha rosszul kerestem... talán még megtaláljuk.

Bizony nem találtuk. Szinte szálanként kutattuk át a fűvet a nagy fa környékén; nem volt ott semmi! Ott szaglálózott velünk Kormos is, de biz' ő sem talált semmit. Nagy busan indultunk haza felé.

Egyszerre, amint a folyó partján haladtunk, a kis Kormos, aki le-leszaladt a vízhez, bele ugrott a folyóba és a bozotos, sáros vízből előkapva valamit, kihozta a partra. Szinte hinni sem akartam. (Lásd a képet a czimlapon.)

— A Vicza! Megtalálta a Viczát!

Igenis, azt hozta. A bábu fennakadt itt a gázos vízparton és az okos kis kutya, aki sokszor látta a Viczát és jól ismerte, most megértette, hogy keresünk valamit, s nyilván arra gondolt, hogy ezt keressük.

A mamám gyorsan elvette tőle s örvendő kiáltá:

— Megvan! Itt az én drága melltűm! Nem esett le!

De hát még én mennyire örültem!

— Jaj, te aranyos, okos kis kutyácska! És ámbár Kormos csuron vizes volt, össze ölelgettem, alighanem meg is csó-

koltam és hazáig. De lábán jár.

Megvig azután m nólág vise mosnak e jobb bará meg igazá dékot«.

Jó has szor, játé mán, és s kedves ku

PA

— Um esteledik!

bagoly ké ből egy vigyázok.

— Soh éhes vag nem vag nyére fan lami jobb Eppen pent el szólt:

— Biz goly ur, későn es

koltam és szerettem volna ölben vinni hazáig. De Kormos jobb szeretett a maga lábán járni.

Megvigasztalódva tértünk haza. Én azután még kikaptam ugyan, de bünbánólag viseltem a büntetést. Hanem Kormosnak ettől fogva nem volt nálamnál jobb barátja és csak ezután köszöntem meg igazán a bácsinak a »kölletlen ajánlékot«.

Jó hasznát vettem még azután is sokszor, játékban komoly dologban egyformán, és sok éven át volt Kormos az én kedves kutyácskám.

PANASZOS TÁRSAK.

— Uhu! Uhu! Csakhogy már végre esteledik! Olyan éhes vagyok, hogy az

a négy lábom olálkodó farkas sem éhesebb tél közepén. Bár valami jó falatot kaphatnék a csőrömbe!

— Csakhogy reám hiába fened a fogadat,

bagoly koma! szólalt meg a bokor tövéből egy kövér béka. Jól látlak, hát vigyázok, és nem fogsz megcsipni.

— Soha se félj, béka barátom. Ha éhes vagyok is, annyira inséges még nem vagyok, hogy hitvány béka-pecsenyére fanyalodjam. Majd csak akad valami jobb.

Eppen ekkor gyorsan suhanva röppent el mellettök a denevér és közbe szólt:

— Bizony nem is értem, drága bagoly ur, miért indul mindig csak ilyen későn este vadászatra? Ilyenkor már

a legtöbb szárnyas-lábas jószág elrejtözve alszik.

— No már ez furesa beszéd olyantól, aki maga is csak késő este kezd a szabadban kalandozni.

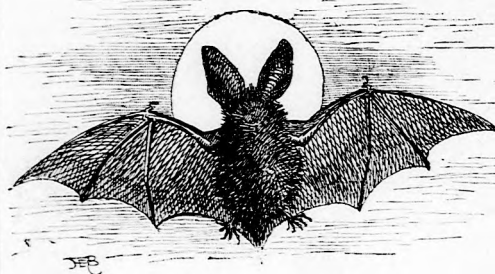
— Az más! Nekem van rá okom, még pedig nagyon nagy. Ha én olyan hatalmas erejű madár volnék, olyan jól tudnék repülni, ugyan nem bujdosnék éjszakának idején. De hát, hiába tagadnám, én bizony gyöngé legény vagyok, a repülésem is nagyon gyarló és így ovatosnak köll lennem, nehogy azoknak a kegyetlen embereknek a kezökbe jussak.

— Mit mondjak akkor én, aki repülni sem tudok! sohajtá a béka. Ha nem vigyázok, mindjárt nyakon csip valami vásott fiu és akkor aztán beföllegzett nekem örökre! De már én nem is panaszkodom, mert tudom, hogy az ilyen magam fajtájú gyöngé jószágot csak nevetik.

— Nevetni ugyan nem nevetünk, felelé a bagoly. Én nem vagyok afféle hitvány pipogya legény, de azért azok a rettenetes emberek rám nézve csak éppen olyan veszedelmesek.

— Igen, mert bizonyosan valami kárt okoztál nekik.

— Eszem ágában sincs, hogy kárt tegyek. Egész nap otthon ülök az odumban és csöndben elmélkedem a világ sorja fölött. Esténként ha kijövök . . . no, nem mondom, hogy bele nem harapnék valami jó kövér baromfiba; de ilyenkor annak már hire sincsen a mezőn, mind otthon alszik a biztos ketreczben. Még ha akarnék, sem tehetnék kárt bennök. Nem is igen keresek egyebet, mint mezei egeret. Ez a legkedvesebb eledelem. Már pedig ha ezt pusztítom, csak hasznot teszek vele az embernek, mert az egér az ő vetéseit dézsmálja. Néha-néha megcsipek egy fiatal nyulacska-t vagy más efféle zsákmányt, de az csak ritkán akad. Bizonyos vagyok benne, hogy inkább hasznára mint kárára vagyok az embernek, mégis üldöz!

— Akkor én még sokkal több joggal panaszkodhatom, szolt a denevér. Én még ha akarnék sem tudnék kárt okozni, én már igazán csak hasznukra vagyok. Csupán és egészen csak rovarokból élek, még pedig olyanokból, melyek csak este bujnak elő, mikor a madarak már alusznak, tehát nem pusztíthatjuk. Mégis, ha megkaparíthatnak, jaj nekem! Kifeszített szárnyakkal oda szögeznének a kapura s nyomorultan köllene elveszнем.

— Csunyaság, az már bizonyos. De hát olyasmit beszélnek, hogy be szoktál lopózni az élés-kamrába és megdézsmálod a szalonnát.

— Ugyan már ki hihetné el az ilyen rágalmat! A ki egyszer megnézi a fogaimat, mindjárt tudja, hogy azt nem tehetném, még ha akarnám is. Betévedek ide is,

oda is, ahol menedéket, pihenő helyet vélek találni, de ott csak aludni akarok.

— Hát még én! sohajtá a béka. Én még csak oda sem megyek. Itt a fűben ugrálgatok, vagy a kertben a palánták közt és egyébbel sem élek, csak olyan rovarokkal, melyek az embernek kárt okoznak. A kertész bizony még jutalmat adhatna, annyira segítem munkájában. Olyan gyöngye kis jószág vagyok, hogy véteni nem is tudok. Mégis, ahol

csak rám találnak a pajkos gyerekek, üldöznek s akit atyámfiak közül elfogtak, azt kegyetlen kinzással ölik meg, maguk sem tudják miért.

— Biz' annak nincs más oka, szolt a bagoly, csak az, hogy oktalanok és régi együgyű babonákat hisznek még most is. Aki tanultabb, fölvilágosultabb, az nem teszi.

— Persze hogy nem. De mikor még sok köztük a tudatlan. Pedig mindnyájan olyan büszkék, ugy megvetnek minket, szegény oktalan állatokat!

— Pedig tanulhatnának tőlünk, szolt a denevér. Mert mi nem bántunk senkit, ha csak nem kényszerít rá a szükség. Nekik pedig mi szükség bántaniok minket, akik nem vétünk ellenök s akiknek, ha elfognak és megölnek, semmi hasznukat sem veszik? szolt a bölcös bagoly.

— Már erre nem tudok felelni. Legföljebb azt gondolhatom, hogy oktalanok és rossz szívűek, akik minket bántanak. Vessük meg őket és óvakodjunk tőlük. Most pedig menjünk dolgunkra!

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII köt. 19-dik számában közölt kereszt-rejtvény megfejtését még beküldték: Csipkay Mária és Annuska, Lenek Rikárd, Visontai Ilonka, Frankl Paula, Eleőd Tihamér és Kende, Gállik testvérek.

Megfejtések, megfejtők és Forgó bácsi postája, tér szüke miatt, a következő számra marad.

JÓTÉKONYSÁG.

Árva- és Thuróc-zármegyei inséges hazánkfiak fölségelésére küldött: Schulek Ines 2 frt.

*

A szegény isk. gyermekek szünidei telepére: Hauer Iluska 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.